

ע"פ 5193/04/20 - נהוראי איטח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5193-04-20
איטח(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני:
כב' השופט אהרן פרקש, נשיא
כב' השופט עודד שחם
כב' השופט אברהם רובין

נהוראי איטח (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד שלום בן שבת

המערער

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ארז פדן
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ש' לארי - בבלי), מיום 19.11.19 ומיום 16.2.20, בת"פ 56750-06-14, בגדרם הורשע המערער בביצוע עבירה של פציעה כשהעברין מזוין (עבירה לפי סעיף 334+335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977), ובביצוע עבירה של החזקת סכין שלא כדין (עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין). על המערער נגזר עונש של 14 חודשי מאסר. נקבע, כי מתוך העונש האמור ירוצו ארבעה חודשים בחופף לעונש מאסר שנגזר על המערער בעניין אחר, והיתרה תרוצה במצטבר. כן נגזרו על המערער 6 חודשים של מאסר על תנאי, קנס בסכום של 1,000 ₪ ופיצוי למתלון בסך של 2,500 ₪.

הערעור מכון אך כנגד ההרשעה בעבירה של החזקת סכין ועל העונש שנגזר על המערער בגין הרשעה זו.

לאחר ששמענו את טענות המערער ועיינו בחומר שהוגש הגענו למסקנה שדין הערעור להידחות.

על פי האמור בכתב האישום המערער והמתלון עבדו יחד במסעדה. ביום 16.5.12 נטל המערער בקבוק זכוכית, שבר אותו, והלם בראשו של המתלון מספר פעמים. בעל המסעדה - העד דוד שטיצר - ניגש לעזרתו של המתלון ואז שלף המערער סכין וניסה לדקור את המתלון, אלא שהעד שטיצר הרחיק את המתלון מהמערער, והמערער ברח מהמסעדה.

כאמור, המערער איננו משיג על הרשעתו בעבירת הפציעה.

הרשעת המערער בעבירה של החזקת סכין מתבססת על העדות שמסר שטיצר במשטרה ביום האירוע (ת/8), הודעה שהתקבלה כראייה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971. כמו כן, נסמכת ההרשעה על דו"ח פעולה של השוטרים שפגש את שטיצר במקום האירוע (ת/1). המערער טוען כי לא התקיימו התנאים לקבלת אמרת החוץ של שטיצר כראייה. לטענה זו אין בסיס. שטיצר העיד במשפט וטען כי הוא לא זוכר שמסר לחוקר שהמערער אחז גם בסכין וגם בבקבוק. לדבריו זה: "**נשמע לי קצת הוליוודי**", ויכול להיות שהחוקר הכניס לו דברים לפה (פרוטוקול דיון

מיום 9.9.19 עמ' 43 ש' 28-31). לב"כ המערער ניתנה הזדמנות לחקור את שטיצר בחקירה נגדית. בנסיבות אלו התקיימו התנאים לקבלת האמרה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות.

ב"כ המערער טוען, כי בנסיבות העניין החיזוק שנדרש לעדותו של שטיצר צריך להיות בדרגה של סיוע. לא מצאנו ממש בטענה זו לנוכח האמון שנתן בית המשפט בגרסה שמסר שטיצר במשטרה. לפיכך די בדו"ח הפעולה הנזכר לעיל, אשר נערך לפני מסירת ההודעה ואשר עולה בכנה אחד איתה, כדי לשמש חיזוק לעדותו של שטיצר.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען לקיומו של מחדל חקירה הנעוץ בכך שמצלמת המסעדה בה תועד האירוע לא נתפסה במהלך החקירה. גם טענה זו איננה משכנעת. מחומר החקירה עולה, כי יום לאחר האירוע ביקש החוקר משטיצר את סרטון האירוע וזה השיב כי יוכל למסור אותו רק לאחר שאיש המחשוב הנותן שירות למסעדה יגיע למסעדה כדי לסייע לו בכך. אכן, כפי שקבע בית משפט קמא, ראוי היה שהחוקר יפנה שוב לשטיצר כדי לקבל את הסרטון, אך גם בהתחשב בכך שפנייה כזו לא נעשתה, איננו סבורים שמדובר במחדל חקירה שרובץ במלואו לפתחה של המשטרה. נוסף, כי לנוכח הודעתו של שטיצר אשר התקבלה כמהימנה על ידי בית משפט קמא, בתוספת העובדה שהמערער לא חולק על הרשתות בעבירת הפציעה, נראה כי לא נגרם למערער עיוות דין כתוצאה ממחדל חקירתי חלקי זה.

כאמור, בית משפט קמא החליט להעדיף את ההודעה שמסר שטיצר במשטרה על פני הדברים שמסר בעדותו בבית המשפט. לא מצאנו פגם במסקנה זו בשים לב לכך שאת הודעתו במשטרה מסר שטיצר ביום האירוע - 16.5.12, בעוד שעדותו בבית המשפט נמסרה כשבע שנים לאחר מכן, ביום 9.9.19. לכך נוסף שעדותו של שטיצר נתמכת בדו"ח הפעולה של השוטר שנערכה במקום האירוע זמן קצר לאחר התרחשותו.

אשר על כן, אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

אשר לערעור על גזר הדין. גם בערעור זה לא מצאנו ממש. הפסיקה עמדה לא פעם על החומרה הרבה הגלומה בביצוע עבירות מהסוג שבהן הורשע המערער. על כן אנו סבורים שמתחם העונש ההולם שקבע בית משפט קמא סביר ומאוזן, באשר הוא נותן משקל ראוי לנסיבות החמורות של האירוע. נזכיר, מדובר בתקיפה באמצעות בקבוק זכוכית שבור אשר הטיח המערער מספר פעמים בראשו של המתלונן ואשר גרמה לו לנזק בקרקפת. הנזק שעשוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה היה חמור, וחלקו אף התממש בפועל. בית משפט קמא נתן משקל לתקופה שחלפה בין ביצוע העבירה בשנת 2012 ועד להגשת כתב האישום בשנת 2014, שנזקף לחובת המשיבה, וכן לא התעלם מהתקופה הארוכה שבה נוהל התיק, אלא שהובהר כי תקופה זו רובצת רובה ככולה לפתחו של המערער, אשר לא התייבב למספר רב של דיונים. כמו כן נתן בית משפט קמא משקל להליכי השיקום שעובר המערער בכלא.

בסיכומם של דברים, נראה כי עונש המאסר של 14 חודשים, במיוחד כשנקבע שארבעה מהם חופפים לעונש מאסר אחר שנגזר על הנאשם, הוא עונש סביר ומאוזן הנותן משקל גם לעובדה שלאחר ביצוע העבירות נשוא כתב האישום, הורשע המערער בביצוע מספר רב של עבירות רכוש ואלימות.

העולה מן המקובץ, ערעורו של המערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין נדחה.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, כ"ה סיוון
תש"פ, 17 יוני 2020,
בהעדר הצדדים.
אהרן פרקש, נשיא
[אב"ד]

עודד שחם, שופט אברהם רובין, שופט